

מבשר טוב

סעודה ג'

פרשת שמות תשע"ו

עיה"ק צפת

- א -

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרֵימָה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ (שמות א, א). יש לדקדק לשון הכתוב "הבאים מצרימה" בלשון הווה, שהרי כבר היו במצרים ימים רבים, וכמו שמסיים הכתוב "איש וביתו באו" בלשון עבר.

ויש לומר על פי המבואר בספרים הקדושים שכל מטרת ירידת בני ישראל למצרים היתה בהיות ארץ מצרים ערות הארץ (בראשית מב, ט) והיה המקום טמא ומגושם עד מאוד, והיו צריכים בני ישראל להוציא בלעם מפיהם ולהעלות לקדושה ניצוצות הקדושים המשוקעים שם.

וגם לעמוד בנסיונות של טומאת מצרים, ועל ידי זה להכין ולסלול הדרך לבני ישראל שיוכלו לעמוד בנסיונות הגלות, שעל פי רוב בני ישראל עומדים בנסיונות של שמירת ברי"ק, בזמן שאצל אומות העולם הוא הפקר לגמרי בענינים הללו, והם הגורמים לבני ישראל הנסיונות בזה. וכמ"ש אא"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת וישלח, דל"ג ד"ה גם) וזל"ק: "גם לפעמים יוכל לבלבל אותו המעשים של בני אדם אחרים... כמו שאמר הרב הקדוש רבי ר' זושא זצלה"ה זי"ע על פסוק (תהלים קו, לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ממעשיהם לא נאמר, אלא מעשיהם, היינו שמעשי ידיהם של הגוים הם הגורמים ח"ו חטאים לבני ישראל, שמטמאים את האויר, ובעבור זה גזרו חכמים טומאה על אויר ארץ העמים, עכ"ל ז"ל, עכל"ק.

ואמר הכתוב שהרגשת בני ישראל בארץ מצרים, גם אחר היותם שם זמן רב, היתה כאילו רק עתה באו למצרים, ועדיין לא הספיקו לתקן את אשר מוטל עליהם לתקן, וידיעה זו זירזה אותם להתמיד בעבודתם להעלות את ניצוצי הקדושה אשר שם, ועל כן אמר הכתוב "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", בלשון הווה, שתמיד היה נדמה להם כאילו עתה באו למצרים.

ויסוד זה נתבאר בתורתנו של אא"ז בסה"ק תולדות אדם (לזמירות של שבת, דשנ"א ד"ה או יאמר) על החרוז "חבילין דמעיקין", וזל"ק: "כמו שכבר אמרתי על מאמר הכתוב (תהלים צד, יב) אשרי הגבר אשר תיסרנו יה, היינו שהשכל ייסר אותו תמיד, כנודע כי שם זה מרומז על המחשבה והשכל, בהכירו את עצמו מה שהרבה לחטוא מול קונו. והוא על דרך מאמר חז"ל בברכות (ז:): טובה מרדות אחת בלבו של אדם כו', כי באמת אין עיקר הכונה שיהיה צריך יסורי הגוף, רק שייסר את עצמו בשכלו תמיד, וכמאמר הכתוב (משלי יז, י) תחת גערה במבין כו' (מהכות כסיל מאה). זה אמר חבילין דמעיקין, היינו היסורים המעיקים לגוף מתבטלים, מה שאין כן יסורי השכל מה שאינו יוצא ידי חובתו בעבודת בוראו, מזה אינו רשאי להסיח דעתו כלל", עכל"ק.

ועל ידי המחשבות של חרטה על העבר וקבלה לעתיד, בזה בלבד יש כח גדול להעביר מעצמו החטאים והפגמים, כמ"ש א"ז בסה"ק תולדות אדם (לשבת תשובה, דף ע"ר ד"ה אבל אנשים) וזל"ק: "אבל אנשים ההולכים כל היום בשוק ומלאים תאוות והרהורים רעים, לאותם מדמה להם היצר הרע להיפוך, שהם באפס מהמהתקוה, ואין להם תקנה ח"ו. ולאותן אנשים צריך לחזק ולאמץ ברכיים כושלות, ולומר להם כי אנו מובטחים לבל ידח ממנו נדח, ואפילו בהרהור תשובה – שילכו בתמידיות בחרטה ועזיבת החטא וקבלת הטוב על להבא – יוכלו לכבס את עונותיהם על ידי זה, ולקרב הכל אל הקדושה", עכל"ק.

וכהיום הזה, מפאת טומאת אומות העולם וכו' ר"ל, יש לכל בני ישראל הדין של אנשים ההולכים ר"ל בשוק כל היום לענין תשובה, כמו שאמרו חז"ל שאין הקב"ה מבקש מהאדם אלא לפי כוחו, וכמו שיבואר בעה"ת.

- ב -

עוד כתיב בפרשתינו (שמות ב, ו) וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת הַיְלֹד וְהִנֵּה נֶעֱר בֶּכָה וְגו'. ופירש רש"י: "והנה נער בוכה – קולו כנער". ובספר אור החיים הק' פירש: "שרמוז על ישראל שהיו בוכים בגלות". ויש לבאר דברי קדשו על פי הידוע שמשה רבינו ע"ה היתה נשמתו כלולה מס' ריבוא נשמות ישראל. והוא בכה על צרות ישראל בגלות, שכבר אז היה מתאנח על צרתן של ישראל. וקולו כנער, היינו על פגם חטאת נעורים וכמו שיתבאר בעה"ת.

והנה הרה"ק רבי מרדכי מנחם מענדל מווארקא זצוק"ל הקשה שהיה לכתוב לומר ששמעה את הנער בוכה, ואילו בפסוק משמע שרק אחר שפתחה את התיבה וראתה את משה, אז "ראתה" שהוא בוכה. ותירץ שמשה רבינו ע"ה בכה ללא קול, אלא רק זעק זעקה פנימית של שברון לב, ובכי כזה אין שייך לשמוע אלא רק לראות.

וכבר מצינו בחינה של בכיה כזו שאינה נראית, אצל הקב"ה בעצמו. דאיתא במסכת חגיגה (ה:): "ואם לא תשמעוה במסתרים תבכה נפשי מפני גוה (ירמיה יג, ז), אמר רב שמואל בר איניא משמיה דרב מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו. מאי מפני גוה, אמר רב שמואל בר יצחק מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים, רב שמואל בר נחמני אמר מפני גאוותה של מלכות שמים. ומי איכא בכיה קמיה הקדוש ברוך הוא, והאמר רב פפא אין עציבות לפני הקדוש ברוך הוא שנאמר (דברי הימים א' טז, כז) הוד והדר לפניו עוז וחדוה במקומו, לא קשיא הא בבתי גואי הא בבתי בראי".

הרי לפנינו שבבתי גואי הנקראים מסתרים, בוכה שם הקב"ה בסתר. ועכ"פ חזינן שישנה בחינה כזו של "בכיה בסתר", וכן היה כאן גם אצל מרע"ה בחינה זו של "בכיה בסתר", שאין רואים את הבכיה מבחוץ, אך היא קיימת בפנים. ובכיה זו היתה עבור כלל ישראל שבמשך כל הדורות.

- ג -

והנה תיקנו הקדמונים על פי האריז"ל (שער רוח הקודש, תיקון כז) שהשבועות האלו שקוראים בהם פרשיות שובבי"ם ת"ת הם זמן מסוגל לתיקון חטאת נעורים. ואין אדם שניצול מזה ה"י, אלא רק יחידים ממש, כמו יעקב אבינו ע"ה שהיתה מטתו שלימה.

והאריכו הקדמונים בביאור גודל הפגם הנעשה ע"י חטאת נעורים. ואם כי אין איסור זה ועונשו מפורש בתורה, אמנם כבר מצינו דברים כאלו, שלמראית עין נראה שהם קלים, אך הפגם שלהם הוא נורא עד מאוד. כגון מה שאמרו חז"ל במסכת יומא(ט): "מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני שלשה דברים שהיו בו עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים... אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה

חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם, ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות, עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים".

הרי לפנינו שאף שודאי שאין שנאת חנם חמורה לפי ההלכה כמו ג' עבירות חמורות ע"ז ג"ע וש"ד שנאמר עליהם יהרג ואל יעבור, אך עכ"ז הפגם של שנאת חנם שפוגם בשמים הוא גדול מאוד, דכל עבירה ר"ל של בני ישראל פוגם בשמים ובארץ, ופגם של שנאת חנם פוגם בשמים יותר מג' עבירות שנאמר בהם יהרג ואל יעבור, ועל כן הוא שקול כנגדם כמ"ש בגמ' הנ"ל, והוא היה הגורם לחורבן בית המקדש השני, בדומה לע"ז ג"ע וש"ד שהם גרמו לחורבן בית המקדש הראשון.

וכן הוא ענין החמור הזה של חטאת נעורים שהפגם שלו הוא גדול מאוד, וגם הוא גורם לאריכות הגלות כמ"ש בספה"ק, וזמן זה של שובבי"ם ת"ת הוא זמן מסוגל לחזור בתשובה ולתקן הפגם של חטאת נעורים.

- ד -

ואם כי איתא בזוהר הק' שאין תשובה מועילה לחטאים כאלו, אך כבר האריכו בספה"ק שבדורות האחרונים לפני ביאת המשיח כן מועילה תשובה.

כמ"ש בספר אור החיים הק' (שמות ג, ז) וזל"ק: "על דרך אומרם ז"ל (בהגדה של פסח) ואילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים עדיין וכו', כי אם היו מתעכבים שם עוד היו נכנסים בנ' שערי טומאה ולא היתה תקומה, לזה גאלם מיד ולא שהו אפילו שיעור שיספיק בצקם להחמיץ, הגם שכבר בטלה עבודה מהם, והיו שרי צוען, המקום הוא גורם עינוי, והוא טעם אומרו (שמות יב, לט) ולא יכלו להתמהמה", עכל"ק.

ואח"כ (בפסוק ח) הקשה מדוע באמת עשה כן הקב"ה ולא גאלם מקודם לכן, וגם אם איחר גאולתם מדוע המתין לרגע האחרון שלא יוכלו להתמהמה אפילו עוד רגע אחד. ותירץ ע"ז וזל"ק: "הנה למה שקדם לנו כי עיקר הגלות הוא לברר הניצוצות שנטמעו בנ' שערי טומאה, וכמו שצינתי דבר זה כמה פעמים, בזה יניח דעת בב' השאלות, כי אם היה מוציאם קודם זה היו מפסידים בירור החלקה הוא. ותדע, שעם ה' השיגו - בבחינת כללותם הכלול במשה שנתיחס בשם עמו - השגת מ"ט שערי בינה, וטעם שלא השיג שער החמשים, הוא לצד שאין המושג אלא בהשתדלות המשיג, ולצד שישראל לא נכנסו בנ' שערי טומאה לברר אותו לא השיגו בחינת הקודש שכנגדו. והבטיחנו כי לעתיד לבא ישפיע בנו אל עליון תורת חיים שבשער החמשים, והשגתה היא באמצעות הגליות, ובפרט בגלות האחרון אנו משיגים הדבר. וטעם שנסתכנו ישראל במצרים בבירור שער הנ', לצד שלא היו בני תורה, מה שאין כן דורות האחרונים באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער הנ', ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה. ומעתה, כל שהיה ה' מוציא ישראל קודם זמן כל שהוא היו ממעטים הבירור, והיו מתמעטים במושג, ולזה הוציאם בנקודה האחרונה של מ"ט וקודם שנכנסו לשער הנ", עכל"ק.

הרי לפנינו שאחר קבלת התורה, ובפרט בדורות האחרונים שבסוף הגלות, יכולים לתקן שער הנ' של טומאה ולהוציא הניצוצות הקדושות שנבלעו שם. וענין זה של חטאת נעורים שהוא פגם נורא ואיום ודאי מגיע הפגם שלו עד שיערה חמישים של טומאה, אך בדורות אלו שייך לעשות ע"ז תשובה ולתקן גם השער החמישים.

וכתב עוד אא"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת מקץ, דמ"ג טור א, ד"ה עוד נוכל לומר) וזל"ק: "עוד נוכל לומר ויהי מקץ שנתים ימים (בראשית מא, א), כי ידוע אשר באלף השישי מוכרח להיות הגאולה, וזה נרמז במשנה (פסחים ד:): אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחילת שש, אשר בתחילת אלף השישי יהיה כל שריפות הקליפות. ועתה אנו רואין אשר עברו שני חלקים מאלף השישי, והגאולה עדיין לא באה. וזה מרומז ויהי מקץ, היינו סוף, הוא הגאולה, שנתים ימים, שעברו עלינו שני חלקים ימים מאלף השישי, ועדיין פרעה

חולם, שעוד חזק עלינו כח הקליפה אומה הרשעה רח"ל, ועל ידי זה נוכל ליפול ח"ו מאמונת הגאולה. על זה אומר ומשיב והנה עומד על היאור, כי איתא בזוהר (ח"ב קפח:) ומדרש (שמות רבה ה, יח) שישראל לא היה ביכולתם לסבול עול הגלות, אך בבואם לבתי כנסיות ובתי מדרשות וקורין הנחמות שהתנבאו הנביאים, שעתידי לבוא עליהם, והקדוש ברוך הוא יגאלם מגלות המר ויצילנו מידם, על ידי זה נתחזק כח אמונה בלבם, וסובלים עול הגלות. וזה והנה עומד על היאור, יאור רומז לתורה כנ"ל, ועל ידי לימוד התורה נתחזק כח אמונה אשר הגאולה בודאי יהיה בעזרת השם יתברך במהרה בימינו. גם בזכות התורה אשר ילמדו אזי יהיה זכו אחישנה (סנהדרין צח.), "עכל"ק.

הרי מתבאר מדברי קדשו שבסוף האלף השישי שישנה התגברות הקליפות שלאומות העולם והסטרא אחרא, וכידוע שגורמים להרהורים רעים בטומאה, והאופן היחיד שנשאר לנו להתחזק באמונה שלימה וביאת המשיח ולעמוד כנגד קליפות הסטרא אחרא והטומאה, הוא רק על ידי לימוד התורה הקדושה.

והוא כמו שמפרש אא"ז היהודי הקדוש זיעוכ"י את הפיוט (בסליחות) "ועתה אין לנו שיור רק התורה הזאת", שאין הכוונה לגרע בחשיבות התורה"ק, אלא לומר שעתה על ידי שיור התורה"ק הזאת יש לנו הכל. שכל המצוות, אפילו אותם ששייכים רק בזמן שבית המקדש קיים, ג"כ כלול בלימוד התורה. וכדאיתא בגמ' מנחות (ק). "כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם".

וגם בלימוד התורה ישנה רפואה לכל גופו ברוחניות וגשמיות, כדאיתא בגמ' עירובין (נד). "אמר רבי יהושע בן לוי, המהלך בדרך ואין עמו לוייה יעסוק בתורה, שנאמר כי לוית חן הם. חש בראשו יעסוק בתורה, שנאמר כי לוית חן הם לראשך. חש בגרונו יעסוק בתורה, שנאמר וענקים לגרגרתך. חש במעיו יעסוק בתורה, שנאמר רפאות תהי לשרך. חש בעצמותיו יעסוק בתורה, שנאמר ושקוי לעצמותך. חש בכל גופו יעסוק בתורה, שנאמר ולכל בשרו מרפא". ובודאי כוונת הגמ' ולכל בשרו מרפא היינו ברוחניות וגשמיות, שהרי החלאים בגופו באים מחמת שפוגם בנפשו, כי כנגד רמ"ח איברים שבגופו ישנם רמ"ח איברים רוחניים, ואם ח"ו פוגם באחד מהם נפגמים איברי גופו, ואכמ"ל בזה.

- ה -

ויש עוד לומר בביאור הדברים ויסודות הנ"ל, דהנה איתא בספה"ק (ראה אגרא דכלה ריש פרשת במדבר) שערב שבת הוא זמן תשובה. וכמו ערב יום הכיפורים שיש מצוה לאכול ולשתות בו, והוא זמן תשובה, [רק שנעשה על ידי דברים גשמיים שהם אכילה ושתייה כמבואר בספה"ק], כמו כן הוא ערב שבת קודש.

ומסופר בענין זה (נפלאות התפארת שלמה עמוד ער אות רנג. שבחי הרר"א עמוד לד) שבביתו של הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זיעוכ"י בבוא יום ערב ש"ק בחצות נפל על בני הבית אימה ופחד כמו בערב יום כפור, וביותר עם חשיכה שהיה נופל פחד כמו קודם כל נדרי, ואפילו המבשלות היו מפייסות ומבקשות מחילה אחת מחברתה, והיו ידיהן מרתתות מגודל הפחד.

והנה הזמן שאנחנו נמצאים בו נקרא "ערב שבת עם חשיכה", כמו שרמז הרה"ק ר' ישראל ממודזיץ זצוק"ל בספרו דברי ישראל (פתגמי אורייתא, אות ג ד"ה ג' דברים) שמה שנאמר במשנה שבת (לד). "שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת וכו'", היינו בעקבתא דמשיחא.

ויש לבאר הדברים על פי מה שמצינו במסכת גיטין (עז). "חד בשבא ותרי ותלתא בתר שבתא, ארבעה וחמשה ומעלי שבתא קמי שבת", דהיינו שיום א' ב' וג' הם נקראים בתר שבתא, וימים ד' ה' ו' נקראים קמי שבתא, ומבואר בספה"ק שהימים של בתר שבתא מקבלים חיותם מהשבת שעברה, והימים של קמי שבתא מקבלים חיות מהשבת הבאה.

ולפ"ז הזמן שאנו נמצאים בו עתה, שהוא החצי השני של אלף השישי, הוא בבחינת ערב שבת עם חשיכה, שהוא כבר אחר חצות היום של יום ו', קודם האלף השביעי שהוא יום שכולו שבת, ועל כן הוא ערב שבת של הזמן שכולו שבת. וזמן זה מקבל כבר את ההשפעה מעולם התיקון שיהיה בעת ביאת משיח צדקנו שהוא יום שכולו שבת, שמאיר בערב שבת הזה מן האור של יום שכולו שבת, שאז יבואו כל הפגמים לידי תיקונם. ועל כן הזמן הזה הוא זמן תשובה, ויש בו כח התיקון לכל הפגמים הכי גדולים, וכל כמה שמתקרבים יותר לגמר אלף השישי יש כח כפרה לתקן כל הפגמים אפילו הכי חמורים.

- 1 -

והנה האריכו בספרים הקדושים הקדמונים בסדרי התיקונים והסיגופים שאדם צריך לעשות בכדי לתקן את מה שפגם על ידי העבירות שעבר בימי חלדו. אלא שמרן הבעל שם טוב הק' זיעוכ"י ביטל את ענייני התעניתים וסיגופים, מאחר שהם מחלישים את הגוף ואת המוח, ואין ביכולת לעבוד כן את השי"ת כראוי.

וכן כתב א"ז בסה"ק תולדות אדם (לשובבי"ם ת"ת, דשי"ד ד"ה עד) וזל"ק: "עד מתי מאנת לענות מפני וכו' (שמות י, ג). בדרך רמז נוכל לומר, כי להתנהג בתענית וסיגופים אינו ראוי, רק אם התענית הוא מפני שאינו מתאוה לאכול, ומרוב התענגו בתורה ומצוות. אבל מי שצריך לאכול ואינו אוכל, אזי מענה את גופו, וצריך ליתן דין וחשבון, כי ה' שוכן בקרבו. וראיתי בספר מנורת המאור שהוא היה קדמון, ואמר תעניתים וסיגופים מעשה תעתועים המה. וגם איתא בתנא דבי אליהו כיבוד שבת אחד עדיף יותר מאלף תעניתים", עכל"ק.

ולכאורה צ"ע, שהרי כתבו הסה"ק הקדמונים כל מיני תיקונים על עבירות, תעניות גלגולי שלג וכדומה, והרי זאת התורה הקדושה לא תהא מוחלפת, וברור שצריך אדם לעשות תיקוני תשובה כדי לכפר ולתקן את אשר עיות ופגם, ואיך כהיום הזה בטלו התעניות וסיגופים על עבירות.

אלא הביאור, שכהיום הזה בעצם קיום התורה והמצוות בעולם טמא ומזוהם, שהעולם נמשך אחר תאוות וממציא כל הדברים שיהיה ח"ו בניקל ובלא התאמצות, ואילו קיום התורה ומצוות הוא בהתאמצות ועמל ויגיעה, הם המה הסיגופים, וזה התיקון לכל הפגמים, כמו שיתבאר בעה"ת.

וכמו שכתב א"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת מקץ, דמ"ו ד"ה ויאמר) וזל"ק: "ויאמר אליהם יעקב אביהם אותי שכלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כלנה (בראשית מב, לו). אותי שכלתם, בחינת אמת, כמאמר הכתוב תתן אמת ליעקב, (מיכה ז, כ). ועל ידי שנפלו לשקר על ידי זה באים ח"ו לפגם הברית, וזהו יוסף איננו, שהוא בחינת שומר הברית, איננו. ועל ידי פגם הברית ח"ו נסתם לבו ומוחו, ואינו יכול להתפלל, וזהו ושמעון איננו, כי שמעון הוא מרמז על תפלה, על שם כי שמע ה' וגו' (בראשית כט, לג). והעצה לזה ואת בנימין תקחו, נרמז על התורה, לשון בן ימין, הוא התורה שניתנה מימינו של הקדוש ברוך הוא (דברים לג, ב. ורש"י) תקחו, היינו שתקחו לכם עסק התורה, על ידי זה עלי היו כלנה, אני ערב לכם שהכל יחזור אליכם כבתחילה, הם מדות יעקב ויוסף ושמעון הנ"ל, כולם יחזרו אליכם על ידי עסק התורה", עכל"ק. הרי שלימוד התורה הוא תיקון למי שפגם ח"ו במדת יוסף. ולע"ד הוא כתוב להדיא באור החיים הק' הנ"ל, שאחר מתן תורה אפשר לצאת אפילו משער הנ' של הטומאה ר"ל, והיינו על ידי לימוד התורה הקדושה ביגיעה ועמל כמו שיתבאר בעה"ת.

ועצם לימוד התורה הוא סיגוף גדול, כמ"ש הרה"ק מקאמארנא בספר נוצר חסד (על אבות, פ"ד מ"ה) בשם הרה"ק מבאטשאטש זצוק"ל וזל"ק: "ואמר לי הגה"ק מוהרא"ז מבוטשאטש בילדותי, בני, אומר לך דרך השם. כתיב (ישעיה מט, ט) לאמור לאסורים צאו, ודרשינן (תנ"דב"א רבה פכ"ז) לאסורים אלו תלמידי חכמים שאוסרין עצמם למקרא למשנה ולאגדה, מאי היה סברא שתלמידי חכמים לא יצאו מן הגלות. אלא תלמיד חכם בילדות ואוסר עצמו לתורה, היצר מקטרג מאוד לבטל מדברי תורה, והתורה עליו כעול קשה כמות, והוא יושב ושונה וממית עצמו על דברי תורה להגות בגמ' ופוסקים, ומצפה שיזכה ללמוד לשמה בנועם זיו

השכינה, והן הן סגופים גדולים יותר מכל הסגופים שבעולם ללמוד תורה יומם ולילה, ולפום צערא כן הוא השכר, ושלמה אמר (קהלת ב, ט. וראה קהלת רבה ב, יג) אף חכמתי - שלמדתיבאף ובטורח - עמדה לי בעת דוחק. וכל זה הצער כל זמן שנפשו גולה בגלות המר של יצר הרע, אבל כשיזכה לבחינת קרבה אל נפשי גאלה בפרטיות, וכן לעתיד לבוא בכללות כל העולם, כשיתגלה נועם ואור עריבות מתיקות ידידות התורה, אז תלמידי חכמים יוצאים מן המאסר והגלות, עכד"ק ודפח"ח מתוק לנפש, עכ"ל", עכל"ק.

הרי שחוץ מעצם מצות לימוד תורה שהיא מקדשת את לומדיה, יש בזה גם סיגופים גדולים יותר מכל הסיגופים שבעולם. ובפרט בימי הנעורים שלפעמים קשה להתרכז וללמוד, וכשמתאמץ ללמוד תורה יש בזה תיקון גדול אף לחטאת נעורים.

- ז -

ומשה רבינו ע"ה שבכה בהיותו תינוק על צרות ישראל, והיה קולו כנער כמ"ש רש"י, היינו שבכה על חטאת נעורים כפי הנתבאר, ולפי מה שכתוב בספה"ק חטא זה יחד עם שנאת חנם הוא הגורם לגלות. וגם חטאת נעורים הוא הגורם לשנאת חנם, וכמ"ש הרה"ק המגיד ממעזריטש זצוקלה"ה על הפסוק (תהלים נה, כא) "שלח ידיו בשלומיו חלל בריתו", היינו מי שהוא שולח ידיו בשלומיו, היינו בצדיקים וגאונים ומנהיגי ישראל, שהם שלומיו של הקב"ה, הוא סימן שחילל בריתו, והוא הגורם לזה. ועל אחת כמה וכמה שהוא שולח בשנאתו שנאת ישראל בבני ישראל, ואכמ"ל בזה.

וזו ההתעוררות לתשובה על חטאת נעורים רמוז הכתוב באמרו "והנה נער בוכה", היינו שיש להרבות בבכיה על ענייני חטאת נעורים, ובכיה זו על עניינים שבסתר היא בחינת "בכיה בסתר", וצריך להיות בזה כל הזמן בבחינת "הבאים מצרימה" לשון הוזה, היינו שיעמוד תמיד לנגד עיניו שהוא צריך עדיין לתקן עוד, כמו שהרגישו בני ישראל בהיותם במצרים שהם כל הזמן "באים" ועדיין לא סיימו לתקן ולהעלות את ניצוצי הקדושה שנבלעו בעמקי הקליפות, וכמו שנאמר "אשרי האיש אשר תיסרנו י"ה", וכמבואר לעיל ש"ה מרמז לדעת, ור"ל שייסר את עצמו בשכלו תמיד שצריך עדיין לתקן פגמיו, ובפרט הפגמים שפגם בדעת, כידוע ששורש הפגם של ברי"ק הוא במוח, והתשובה על זה הוא ג"כ בחרטה ותשובה במוח, ויוסיף אומץ בלימוד התורה"ק, ועל ידי זה יתקן כל פגמיו, וכמו שנרמז בהמשך הפסוק "ומתורתך תלמדנו".

וגם תיקנו ע"פ האריז"ל (פע"ח שער תפילת העמידה פי"ט) כשאומרים בברכת תקע בשופר "וקבצנו מהרה יחד מארבע כנפות הארץ", לכוון על קיבוץ הניצוצות הקדושים שנפלו ע"י פגם ברי"ק, ולומר יהיה רצון שנתקן לומר שם, כמ"ש כ"ק אאמו"ר זצוקלה"ה בסה"ק חלקת יהושע (מאמר רביעי, דקכ"ו) וזל"ק: "לומר יהיה רצון שנדפס בסידורים בברכת תקע בשופר גדול, והוא תיקון על העבר - עם תשובה עכ"פ - על חטא פגם הברית, להיות מכאן ולהבא סור מרע. וגם אמירת יהיה רצון הוא סיוע ועזר על העתיד. ויתפלל תפלה הזאת בלב נשבר ורוח נשברה, שהשי"ת ירחם על נפשו העלובה והשבוייה בין החיצונים שגזלו מהקדושה, והשפעה שייך לו הלך לבורות נשברים וצינורות מקולקלים שנבראו מחלאת עוונותיו הרבים והעצומים, שהשי"ת ברוב רחמיו יחזירם שוב למקומם הרמתה להקדושה, עכל"ק.

השי"ת יעזור שנזכה לחזור בתשובה ולתקן כל הפגמים בביאת גואל צדק בב"א.

m0732951213@gmail.com להצטרפות לרשימת התפוצה שילחו מייל לכתובת